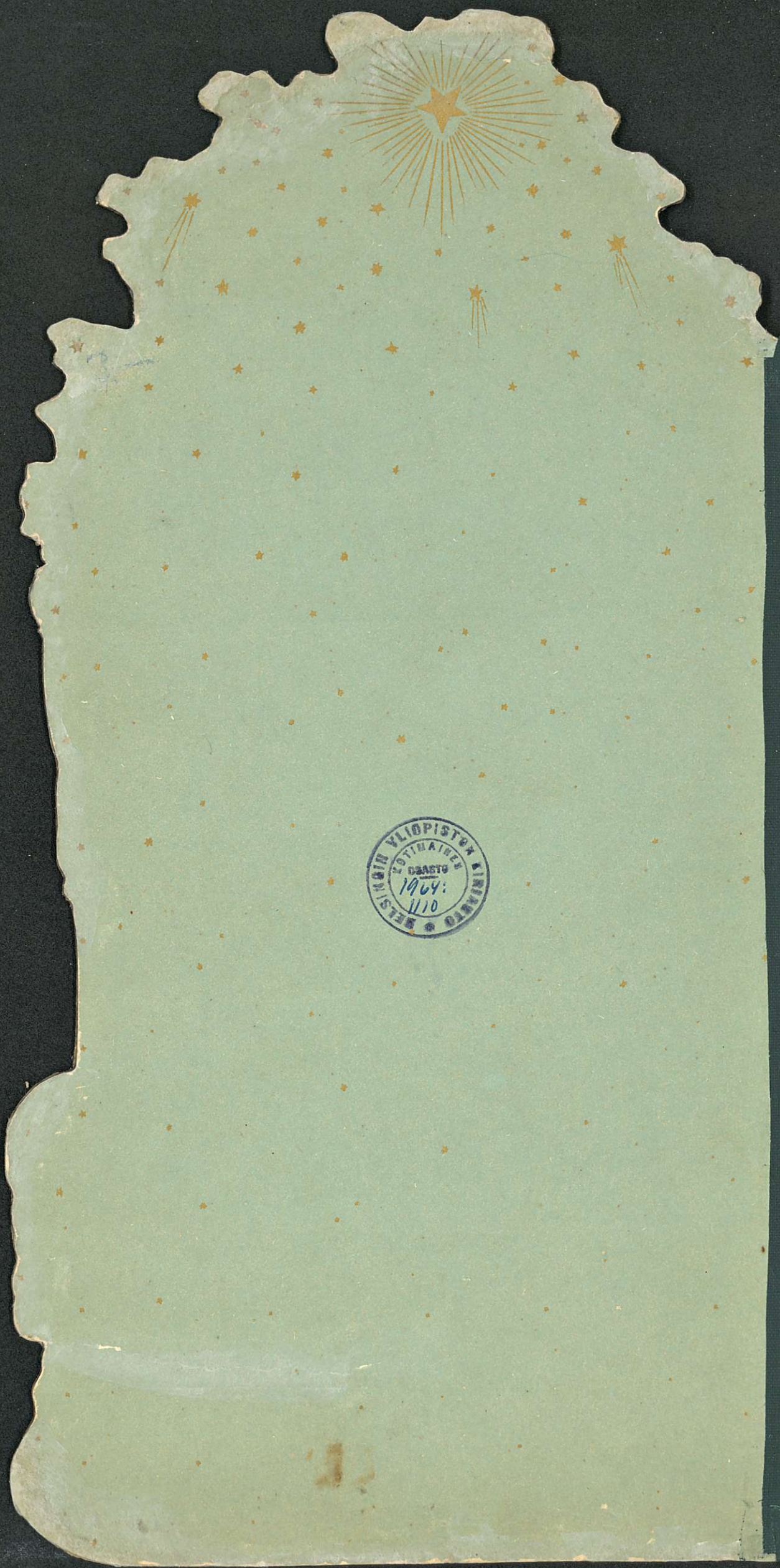

HELSINGFORS.

G. W. Edlunds Förlag.

LOTINAINEN
OASTO
1964:
1110
O BESIININ VLOPISTON KIRJASTO

UNGÅRREN

BILDERBOX

MED TEXT AF

TEA.

[Toimi Topelius]

HELLSINGFORS, 1889

G. W. EDLUNDS FÖRLAG.

I.

Det var dagen före julafton. Under hela året fans ej en så lång dag som denna, om man undantager sjelfva julaftonsdagen. Barnen visste rakt icke hvad de skulle taga sig för. Ingen hade tid med dem, och allestädes voro de i vägen. Det skulle stor sjelfbeherskning till för att hålla sig munter under sådana förhållanden.

Hans, den äldsta af syskonen, roade sig med att ur gamla tidningar utklippa de stora bokstäfverna för att sedan med Selmas tillhjälp af dem hopsätta utanskriften på sina julklappar. Greta, som var bara fem år, kunde inte klippa ut några bokstäfver, hon klipte dem midt itu. Men hon lackade in sina klappar och så tog hon fram dem igen, för att se på dem, och så lackade hon åter in dem. Det var besvärligt, men något skulle man ju göra. Maj, den minsta, hon kunde icke så mycket som hålla i en lackstång. Hon satt midt på bordet och var inspektor öfver de andra.

Men inte kunde de lacka och klistra hela dagen. Hans hade gjort af med allt „klibbet“ till sina bokstäfver, och Greta hade lackat alla sina tio fingerändar, som just inte var nöjsamt. Då hittade mamma på en utmärkt idé, mamma, som alltid var snäll. Hon lät hemta in en liten söt gran och så gaf hon dem guld- och silfverpapper, äpplen och russin, ljus och pepparkaksgrisar. De skulle få kläda en gran åt tvättgummans Hanna och Ville.

Nu blef det brådska i barnkammaren. Hans lärde sig snart att klippa riktiga stjernor, men Greta hade frihet att göra hurudana grannlåter hon ville. Och Maj fick allt det granna pappersskräpet till skänks. Det fick hon spotta på och använda hur hon behagade.

När Selma kom för att hjälpa barnen i säng, blef hon mycket häpen att se en så grann gran. Mamma hjälpte sedan litet upp den, och den blef mycket bra.

M AIS HEMLIGHETER.

Dagen har varit så rysligt lång,
Och kammarn har varit så rysligt trång.
I salen sopar och fejar Lena,
Mamma, hon sitter helt allena
Och syr på något, som vi ej veta.
Men jag tror säkert det är Greta
Greta stickar en str
Jag gissar att jag der
När en gång i verld'
Säg, tror du, Maj
Om du ej sqvæ
. . . Jag syt'
Och sedan
Får du

II.

Så kom julaftonsdagen, och det var så kallt, att fönstret i barnkammaren var täckt af gnistrande isstjerner. Selma tände brasan så tyst som möjligt, och likväl öppnades tre par pigga ögon på slaget sju.

— Sof litet till! — sade Selma. — Sssch! Sssch!

Men det skulle man se!

— Är det jul i dag? — frågade Hans och satte sig upp i sängen.

— Är det jul nu strax? — sporde Greta och klef med ena benet ur sängen, utan att vänta på svar.

Och så kommo munqvarnarna i gång, ackompanjerade af morgonbrasan. Från köket strömmade doften af kaffe och färskt hvetebröd, och när Selma en gång öppnade dörren till salen, kom derifrån en så rar lukt af granris, att barnen huvudstupa ämnade sig dit för att se hvad det var.

Fram på förmiddagen gick solen upp, och det blef vackert, men sprängkallt vinterväder. Hans kom plötsligt ihåg, att han ännu icke hade någon julklapp åt mormor. Hvad skulle mormor tänka, om hon ej fick någon klapp af honom? Han begaf sig att än en gång skaka sin sparbössa, och, — under och mirakel, — der skramlade ännu tretti penni i sparbössan! Det var en hel förmögenhet, och nu skulle det köpas!

Med ett öfverflöd af mammas tillåtelse att „gå litet i bocarna“. Hans visst, att han ämnade gå till beklådan efter den mest lustiga mamma, som ej gissade

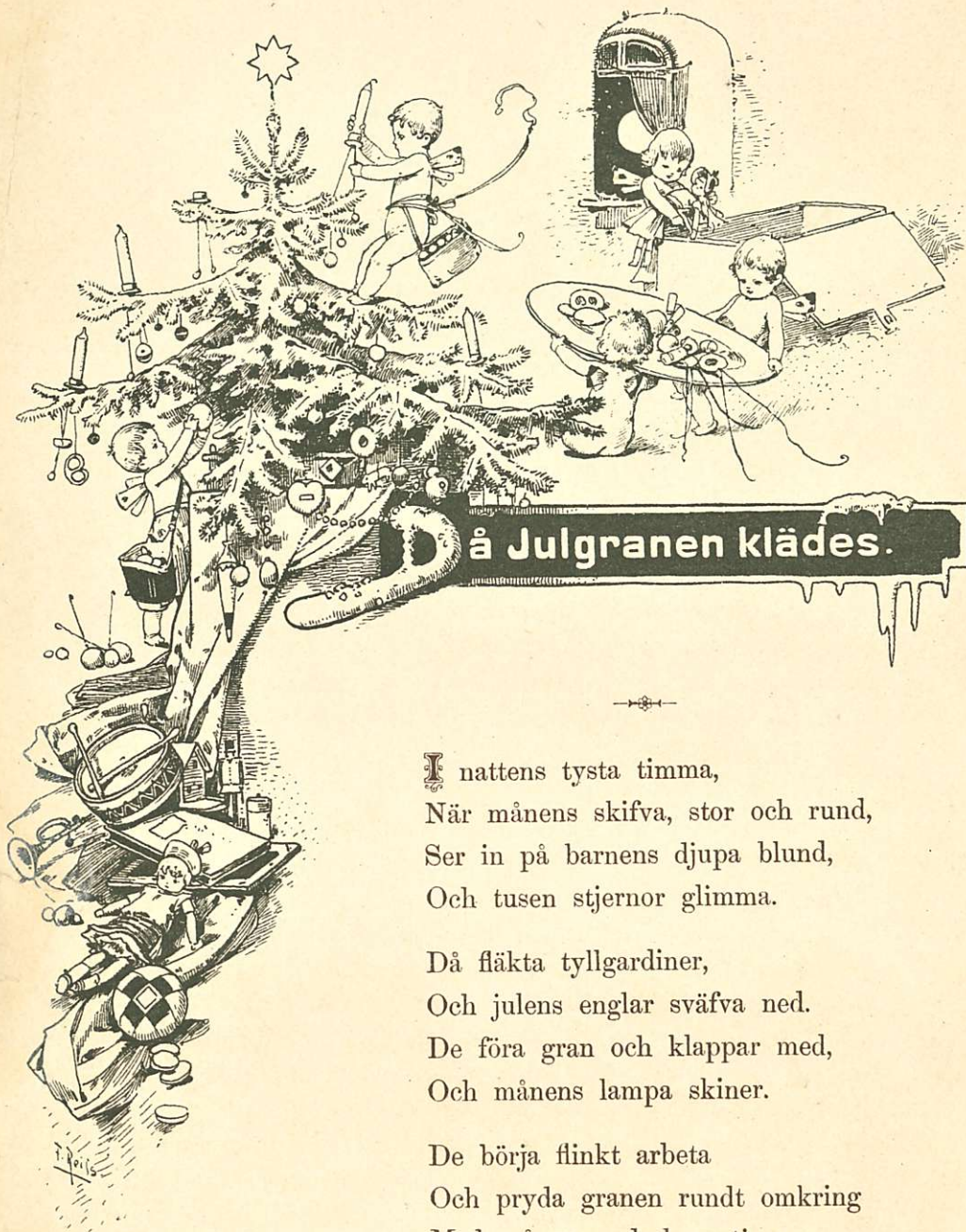
att han skulle gå nödortfteligen, och så bar det af. Nedåt gatan gick han. I ett bodfönster hängde en så vacker julklapp för mormor, det. Hans gick in.

— Lämna den der sjalen åt mig, — sade han till den som låg där. — Jag skall ha den om du vackraste. — Jag skall ha den

men vecklade in sjalen i pap-

Hans och lade slantarna

Då Julgranen klädes.

I nattens tysta timma,
När månens skifva, stor och rund,
Ser in på barnens djupa blund,
Och tusen stjernor glimma.

Då fläkta tyllgardiner,
Och julens englar sväfva ned.
De föra gran och klappar med,
Och månens lampa skiner.

De börja flinkt arbeta
Och pryda granen rundt omkring
Med många underbara ting
Åt Hans och Maj och Greta.

När morgonbrasan sprakar,
Står granen klädd i högtidsdrägt
Med stjernor, hjertan, band, konfekt
Och ljus i sneda stakar.

— Tretti penni! — Bodherrn såg förargad ut. — Sjalen kostar 25 mark.

— Men kan jag inte få den för tretti penni, jag skulle ha den åt *mormor*?

— Det går ej an, det är en dyr sjal. Du måste söka en billigare julklapp åt mormor.

Med en suck tog Hans sina tretti penni och gick. Han kände sig med ens så fattig, och gråten satt honom i halsen. Hvad skulle han gifva mormor? Leksaker brydde hon sig ej om, och allt annat var så dyrt.

När han gick hemåt öfver torget, satt der i ena hörnet en madam, som sålde varma korfvar. Lukten stack honom behagligt i näsan, ty han var frusen, och så stannade han. Om mormor skulle tycka om varma korfvar?

Han stod en stund och vägde sina tretti penni i handen, men så fattade han sitt beslut. Han räckte fram slantarna med något mindre säkerhet än nyss i boden och sade:

— Hur många korfvar får jag för de här?

— Korfvarna kosta 15 penni paret, han får fyra stycken för tretti penni. Skall det vara?

— Ja, jag tackar. Fyra åt mormor.

Madamen lade in fyra korfvar i ett tidningspapper af tvifvelaktig snygghet och räckte dem till Hans, som vandrade hemåt, glad i hågen. En tung börda var lyftad från hans lilla hjerta, ty nu skulle mormor få en julklapp, som smakade riktigt bra. Ja, huru, måntro, de smakade? Han fick lust att bita af en bit. Ack, så den var varm och saftig, den riktigt smälte i mun. Men den afbitna korfven var kortare än de andra tre, mormor skulle bestämdt tycka mer om att de alla voro lika långa. Och så bet han af ena ändan på de tre andra korfvarna och lade dem åter omsorgsfullt tillbaka i papperet.

När han kom hem, omtalade han för ingen sin nya julklapp, utan lackade genast in den och skref på med blyertspenna:

ÅT MORRMOR AV HANS.

Gretas bön.

—♦—
Du kära, goda Herre Krist,
Som blifvit barnens vän
Och kom till jordens nöd och brist
Från Gud i himmelen.

Hur skall jag nu dig tacka rätt
För denna juleqväll,
För allt det vackra du mig gett?
. . . Hur skall jag blifva snäll?

Jag gör ej alltid som du vill,
Och mamma lärde mig,
Kom, kära Jesus, hjälp mig till
Att alltid lyda dig.

Tack, tack för allt . . . blif alltid här,
Hjelp Hans och Maj också.
Du vet, vi hålla nog dig kär,
Så godt som vi förstå.

III.

Hvad det var roligt att vakna på juldagsmorgonen. Minnet af föregående qvalls alla härligheter tumlade om i barnens tankar, innan de gnuggat sömnen ur ögonen och ett, tu, tre voro de ur sängen. Hans satte sig i bara skjortan att spanna för sin nya Polle och Greta fick tag i sin vackra, stora Gunilla och kröp med henne tillbaka i sängen. Maj satt redan vid bordet och radade upp djuren ur sin Noachs ark. Hon smakade på dem emellanåt, men det skedde tydligen af misstag, ty inte sågo de ut att smaka bra.

Borta i en knut satt Gretas gamla Melanie, så öfvergifven och ful, att det gjorde Greta ondt i själen. Hon gick och pysslade om Melanie, som såg stött ut och satt med ansigtet mot väggen. Greta lyfte upp henne, slätade hennes hårlösa hufvud och bad henne vara snäll och glad på juldagen.

— Hvarför har du alltid bara flickor till barn? — sade Hans, som nu fått Polle ispänd. — Om du hade en pojke, skulle han få bli kusk hos mig och sitta i släden och köra Polle.

— Nog kan Melanie köra. Jag leker att hon är en riktigt rask flicka, som kan köra och rida och ro och allt möjligt. Säg, Mella, tycker du icke det är roligt att köra?

Melanie nickade, så hon föll framstupa ur Gretas famn. — Ser du, Hans, hon vill gerna köra med Polle.

Så sattes hon i släden och fick tömmarna i handen. Greta gick efter för att se att hon körde rätt. Fyra gånger stjelpte hon, när de skulle öfver trösklarna, men hon var lyckligtvis utan näsa, så de små kullerbyttorna gjorde ingenting.

Den nya Gunilla afundades Melanies roliga åktur och skulle gerna varit med. Men hon hade olyckligtvis en splitterny näsa och den förpligtade henne att färdas med försigtighet. Längre fram på förmiddagen fick hon åka i korgvagnen ute i salen, men hon var ej så duktig som Melanie och fick ej heller köra.

Solskenet glittrade på den vackra prydda granen, på julgubbens gåfvor och barnens glädje.

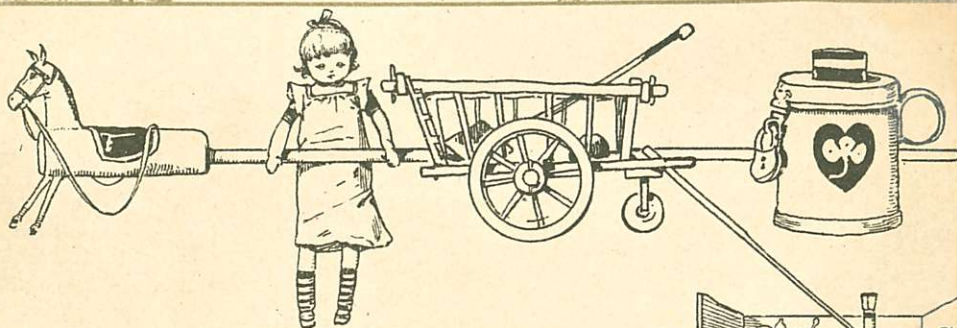

HANS DRAR UT TILL STRID.

Nu är jag Riddar Vargenspjut,
 Tam, taram tam,
 Och drar i krig mot vargar ut,
 Tam, taram tam!
 Med trumman skrämmer jag dem bort,
 Med sabeln gör jag svansen kort,
 Och spjutet med sin flagga
 Skall dem i skinnet nagga.

Jag blåser ut kring land och sjö,
 Tam, taram tam,
 »Den varg, som ej är snäll, skall dö,»
 Tam, taram tam!
 Och inga menskor skjuter jag,
 Men kommer der en räf en dag,
 Piff! får han sig på fracken.
 Han stal vår tupp från backen.

IV.

¶ källarvåningen, der det luktade mögel, och der fukten rann i smala bäckar utmed väggarna, bodde gårdskarlen med sina två gossar, August och Janne. Han var enkling, och de begge gossarna hade ingen mamma som tog vård om dem. De drefvo därför omkring, som två vilsekomna kycklingar, än på gården, än på gatan och gjorde mycket fuffens, som inga väluppfostrade gossar skulle gjort. Men i grunden voro de snälla barn. Blommor, som aldrig tuktas och uppbindas och stödas, växa ju ofta krokiga, men ingen kan förebrå dem det, ty de ha ej haft någon vänlig hand, som vårdat dem i deras barndom.

När julen nalkades, och andra barn gingo i undran och väntan på sina klappar och andra goda saker, då visste August och Janne af ingen annan fröjd, än att gå och titta in genom de klart upplysta bodfönstren och inbilla sig vara egare af alla härligheterna der inne. De kunde stå timtal med näsorna platt tryckta mot rutan och se på huru folk sålde och köpte derinne. De kände ingen afundssjuka, de hittade ej på, att det skulle kunna vara annorlunda, och de voro belättna med den glädje julen medförde till dem.

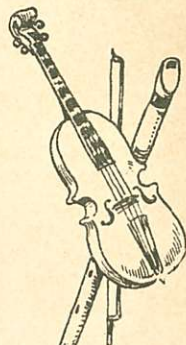
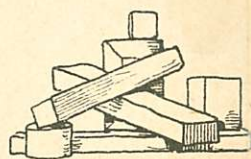
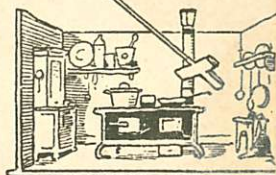
Ibland blef August, som var tio år, skickad på ärender af menniskorna i det stora huset, der de bodde. Han fick 5, 10, ja till och med 25 penni i stöten, och de pengarna voro förskräckligt rara, det kan man förstå. Janne fattig, han hade inga inkomster, han var bara åtta år och ingen hade förtroende till hans flinka ben. Men han sörjde icke för det. Han förstod att ha roligt ändå och saknade aldrig utvägar till förströelse.

En dag — ja, det var sjelfva juldagen, — satt Janne i vedlidret utan ytterrock och utan vantar och försökte tälja en häst med en slö gammal bordsknif. Han gned och gned med knifven mot det fuktiga trästycket, men fick inte så mycket som en flisa derifrån.

— Hvarför har du en så dålig knif? — ljöd en röst tätt bredvid honom.

Janne såg upp, och i liderdörren stod en gosse, litet mindre än han. — Jaså, det var professors Hans, nog kände han honom. Han hade ofta sett honom med sin lilla syster leka på gården.

— Som jag ingen bättre har, — svarade han på Hans' fråga.

KOM JULGUBBE.

— Hvem klifver så tungt på gården kring
Och bultar på dörren, *bum, bum?*
Hvem ringer på klockan: *kling klingeling,*
Och tassar i pappas rum?
Barnen smyga sig skyggt kring mamma,
Då öppnas dörren och i det samma
Hvem träder väl in
I pels och i skinn,
Med påse på ryggen och vänlig min?

— Jag har en bra knif, — sade Hans, — jag skall gå efter den åt dig. Hvad täljer du för slag?

— En häst. En tocken der qvicker en, som isvoschiken har. När jag blir stor, skall jag bli isvoschik. Hvad skall du bli?

— Kanske blir jag också isvoschik, — menade Hans fundersamt. — Men nu skall jag springa in efter knifven.

Han stöflade in med röda örsnibbar och snöiga stöflar, tog sin nya slöjdnif, som han fått till julklapp, och stöflade ut igen.

— Här är den. Vet du, med den kan man tälja elefanter.

— *Levanter*, hvad är det för slag? Är det sådana, som springer kring esplanaderna och en herre sitter på?

— Nej, vet du inte hvad *det* är? Det är velocipeder. Med dem kan man rida fatt en häst, vet du.

— Åhå! Men man kan rida benen af folk och komma på poliskammarn . . .

— Åhnej, man ropar hej! så springer folk ur vägen. Men hvad fick du till julklapp?

— Inga fick jag något, — sade Janne lugnt oah täljde med stor belåtenhet på trästycket. Hans' knif var ändå hvasser. — Vi hade bulla och gröt till qvällsvard, — fortfor han, då Hans ingenting sade.

— Men hvad leker du med, då du inga julklappar fick? — kom det om en stund från Hans. Han fann det så ofattligt, att Janne ej skulle fått en enda julklapp.

— Nå . . . med fosforstickslådor och . . . korkar och . . . tennknappar och . . . Och så har jag en så vacker bild, så . . .

— Men, vet du, jag har så många leksaker och bilderböcker och en stor, stor gran der uppe. Julgubben hemtade den.

— Jaså. Si, nu skar jag örat af kräket!

Han försökte reparera skadan, medan Hans med stort intresse följde knifvens rörelser. Han hade visst gått i slöjdskolan och täljt en peksticka och en blomkäpp, men han kände, att han ännu var mycket långt från hästen.

— Om den här hästen blir bra, skall du få honom, — sade Janne och knep ihop ögat för att se om öronen sutto på rätt. — Han har bara två ben än, men nog skall han få fyra.

Hans blef röd af bara glädje. Alla hans skatter från i går voro detta ögonblick glömda för den nya väntade, underbara hästen. Han kände sig rörd och förpligtad att gifva

DÅ MAN ÄR SNÄLL.

Hur sade nyss min mamma:
„Gif af ditt öfverflöd
Åt dem, som icke ega
För dagen en bit bröd.“

Då tänkte jag på Janne,
Som nyss sprang här förbi.
Han skall få mina äplen,
Min strut med nötter i.

Kan Janne, måntro, läsa?
Jag har en bilderbok,
Hundöron har den många,
Men den är rysligt klok.

Uff, Polle får ej snålas,
Har han då intet vett?
Marsch vackert nu till stallet.
Och sök sig der en plätt!

Janne något i stället. Och i ett anfall af storsinnet sade han: — och du skall få min täljknif riktigt till skänks.

Jannes buttra mun drogs till ett belåtet leende. Han synade knifven på alla sidor, och granskningen tycktes utfalla till hans belåtenhet.

— Nyer ä' han, ser jag, och hvasser som en yxa. Tackarimjukast! I morgon skall jag hemta upp hästen.

Någon ropade på Hans och han skuttade bort full af nyfiken längtan efter Jannes julklapp.

V.

Janne satt ensam i källarkammaren och ritade med en trubbig blyertspenna alla slags krumilurer på en papperslapp. De skulle föreställa bokstäfver. Han lekte att han satt i skolan och att magistern var mycket sträng med stilskrifningen. En liten, liten blecklampa brann på bordet framför honom, den upplyste rummet nätt och jemt så mycket, att Janne ej snafvade i pappas stöflar, när han skulle gå öfver golfvet eller slog hufvudet i skåpet vid ena väggen. För resten var rummet mörkt som ett råthål i månsken.

— Nehej, det der duger inte, — pratade Janne för sig sjelf och låtsade vara magistern. — Du får stryka ut första raden. Så här skall A se ut. Som en bredbent bock. Och B skall ha två öron, så här . . . Jaha, magistern. Och C skall se ut som en afbiten kringla. Jo, jo, magistern, nog begriper jag det. Bara jag nu kunde hitta alnstickan att linera med . . .

I detsamma gick dörren upp och . . . platsch . . . ett paket kom indansande.

— *Åt Janne!* — hördes en grof röst bakom dörren.

Janne uppsteg utan att besväras af någon särdeles förvåning och tog upp paketet. — D'ä väl en smörgås, — tänkte han, i det han långsamt bröt upp papperet. Men det var en strut med nötter i, och Janne var ej sen att profva sina tänder på dem.

— Kanske kommer det mera! — tänkte han och stälde sig på lur vid dörren. Ganska riktigt, ett nytt paket dansade in, det var litet och rundt och liknade en boll.

SNÖGUBBEN.

Nå, ändtligen blef då den gubben färdig,
Men så är han också högst märkvärdig.
Glasögonen blänka så lärdt och ståtligt,
Att gossarnas härskri är rätt förlåtligt.
Det är ej den sort, man i boden säljer,
De äro gjorda af gamla buteljer.

Kom att beundra den nya kalotten,
En spilkum med sprickor och hål i botten.
Hans mun och näsa se ut som stickor,
Hans händer försvinna i stora fickor.
Mot axeln stöder han käckt geväret,
Och hela hans uppsyn är: — tack för besväret!

Gossarna taga i ring kring gubben
Och dansa rundt kring hvita tulubben.
Och midt i stojet och glada skratten
Hans skriker: hurrah! och svänger hatten.
Kring drifvor och backar höres låten,
Och kråkorna komma att se på ståten.

Janne öppnade det omständligt. — Det må väl aldrig vara en bulla heller! — Nej, det var ett äple, rödt och gult, ett sådant som han sett i många bodfönster. Han såg mycket förnöjd ut, när han bet en stor bit af äplet och gömde resten i bordslådan. Medan han mumsade, trillade ännu ett par likadana bollar in, som han belåten stoppade i sina byxfickor.

— Nu ska' vi se hvad det kommer ännu! — sade han halfhögt och posterade sig åter vid dörren. Den öppnades verkligen ännu en gång, och in kastades ett litet magert paket, medan den samma grofva rösten sade: — *åt Janne!* Janne petade upp det väl lackade och kluddade papperet, och kan man tänka sig, hvad der var inuti? Jo, en abcbok, med en tupp på permen. Oj, oj, en så granner bok! Jannes små ögon blefvo runda af glad öfverraskning och han tog ett ovigt hopp med ena benet. Sedan satte han sig ned att beskåda sin skatt vid skenet af den osande lilla lampan.

— *Nu kommer det ingenting mer!* — hördes den grofva rösten säga bakom dörren, och qvicka, tassande fötter sprungo sin väg i mörkret. Janne lyste med lampan i farstun, men såg ingenting. — Det var väl Hans' julgubbe, — tänkte han.

Pappa och August fingo sedan dela skatterna med honom och pappa skickade honom följande morgon upp i professorns kök för att tacka herrskapet. Hans kom ut i köket och drog sig förlägen längs dörren,

— Var det inte roligt, när det var jul? — frågade han och plirade med ögonen.

— Joo, tackar så mycke'!

— Ser 'du, det var julgubben, — sade Hans.

VI.

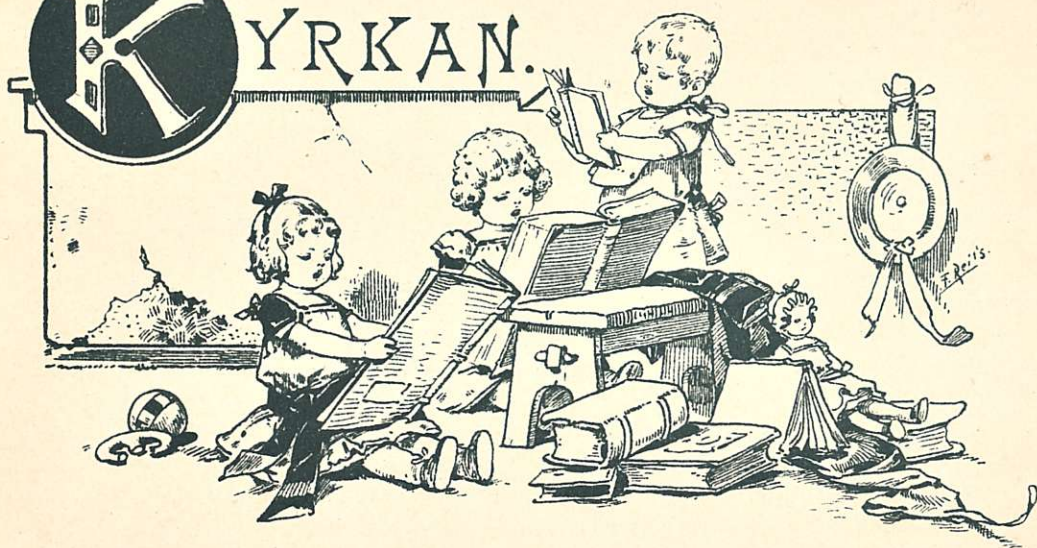
Andra dag jul voro barnen ute i kälkbacken på gården och hade rysligt roligt. Hans, Greta och tre af kusinerna åkte på hvar sin kälke, men Janne åkte i en upp och nedvänd pall.

De skulle just gå in, ty näsorna voro röda och små tassarna kändes styfva. Mamma väntade dem med eftermiddagskaffe.

— Jag skall föra kälkarna i vagnslidret, — sade kusin Waldemar och ramlade af med alla fem på en gång. — Gå ni bara förut.

KYRKAN.

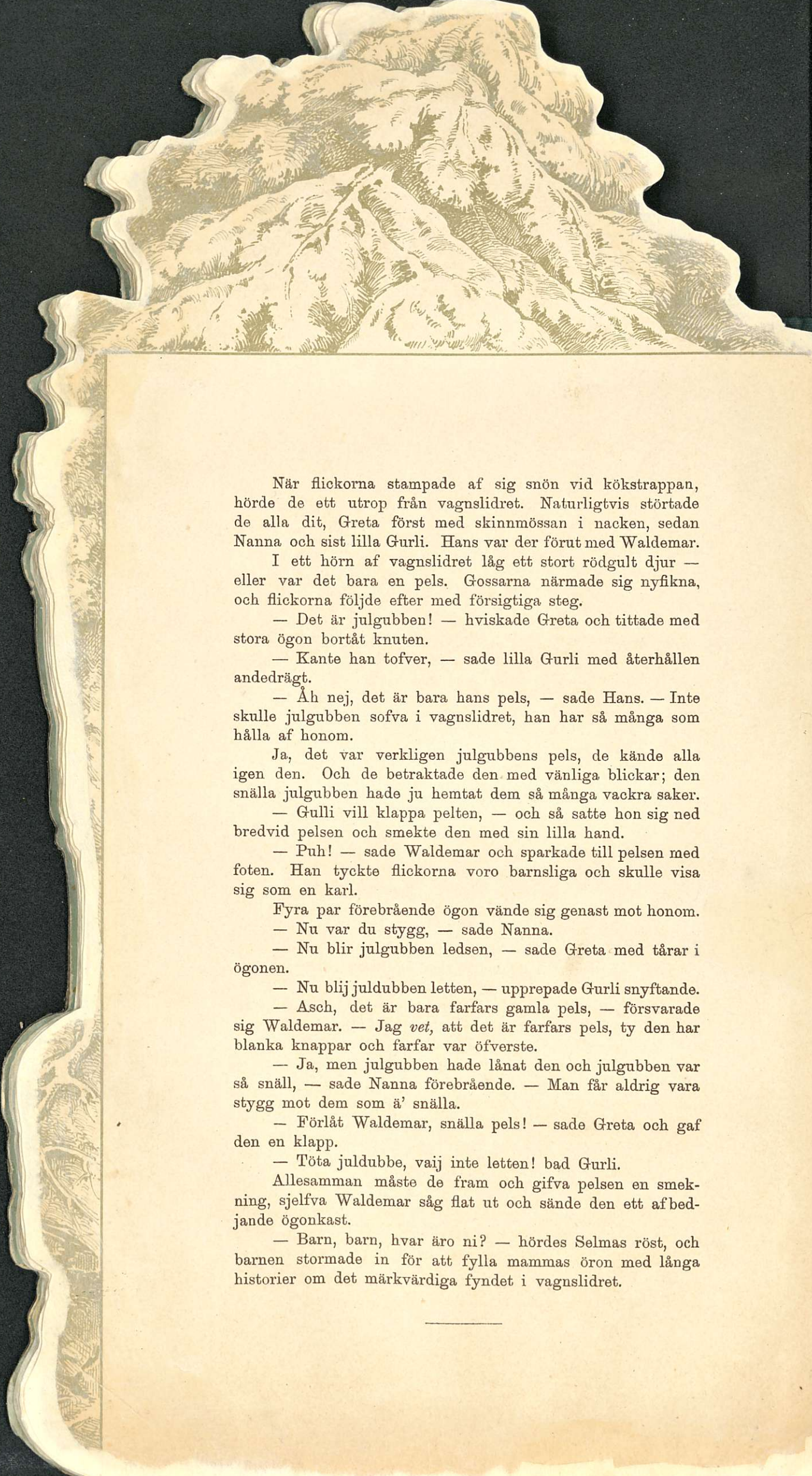

Greta har två kamrater,
Som kommit att helsa på.
De bygga åt sig en kyrka,
Men Maj hon får blott se på.

Nanna sitter allvarlig
Och spelar orgel som bäst,
Greta har klockarns syssla,
Och lilla Gurli är prest.

Gunilla lyssnar beskedlig.
Och vågar ej titta ut,
Förrn Greta slår boken samman,
Och säger: kyrkan är slut!

När flickorna stampade af sig snön vid kökstrappan, hörde de ett utrop från vagnslidret. Naturligtvis störtade de alla dit, Greta först med skinnmössan i nacken, sedan Nanna och sist lilla Gurli. Hans var der förut med Waldemar.

I ett hörn af vagnslidret låg ett stort rödgult djur — eller var det bara en pels. Gossarna närmade sig nyfikna, och flickorna följde efter med försigtiga steg.

— Det är julgubben! — hviskade Greta och tittade med stora ögon bortåt knuten.

— Kante han tofver, — sade lilla Gurli med återhållen andedrägt.

— Åh nej, det är bara hans pels, — sade Hans. — Inte skulle julgubben sofva i vagnslidret, han har så många som hålla af honom.

Ja, det var verkligen julgubbens pels, de kände alla igen den. Och de betraktade den med vänliga blickar; den snälla julgubben hade ju hemtat dem så många vackra saker.

— Gulli vill klappa pelten, — och så satte hon sig ned bredvid pelsen och smekte den med sin lilla hand.

— Puh! — sade Waldemar och sparkade till pelsen med foten. Han tyckte flickorna voro barnsliga och skulle visa sig som en karl.

Fyra par förebrående ögon vände sig genast mot honom.

— Nu var du stygg, — sade Nanna.

— Nu blir julgubben ledsen, — sade Greta med tårar i ögonen.

— Nu blij juldubben letten, — upprepade Gurli snyftande.

— Asch, det är bara farfars gamla pels, — försvarade sig Waldemar. — Jag *vet*, att det är farfars pels, ty den har blanka knappar och farfar var öfverste.

— Ja, men julgubben hade lånat den och julgubben var så snäll, — sade Nanna förebrående. — Man får aldrig vara stygg mot dem som ä' snälla.

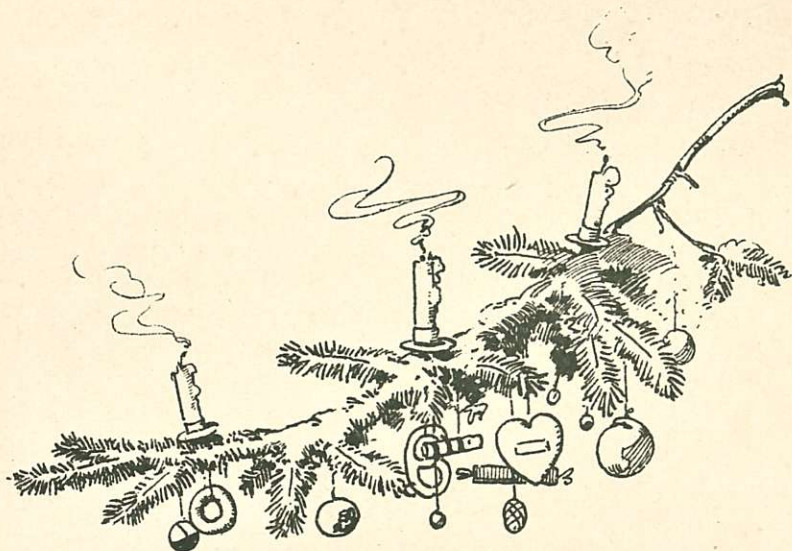
— Förlåt Waldemar, snälla pels! — sade Greta och gaf den en klapp.

— Töta juldubbe, vaij inte letten! bad Gurli.

Allesamman måste de fram och gifva pelsen en smekning, sjelfva Waldemar såg flat ut och sände den ett afbedjande ögonkast.

— Barn, barn, hvar äro ni? — hördes Selmas röst, och barnen stormade in för att fylla mammas öron med långa historier om det märkvärdiga fyndet i vagnslidret.

VII.

Bland barnens roligaste lekar var en som de sjelfva uppfunnit, och som kallades „kasta vante“. När kusinerna Nanna, Gurli och Waldemar kommo på besök, började vanligen lekarna med „kasta vante“. Den satte en så hastigt i stämning och muntrade upp hela sällskapet. Ja, Waldemar var nu egentligen för stor, eller tyckte sig vara det, för sådana barnsligheter, men ibland värdigades han ändå vara med, och då tyckte barnen att det var ännu roligare.

„Kasta vante“ gick så till, att en började med att kasta en vante eller något annat lätt föremål under ett bord, en stol eller en säng, på en hylla o. s. v. Den som föreställde vanten var då skyldig att så godt han kunde praktisera sig till det ställe der denna låg.

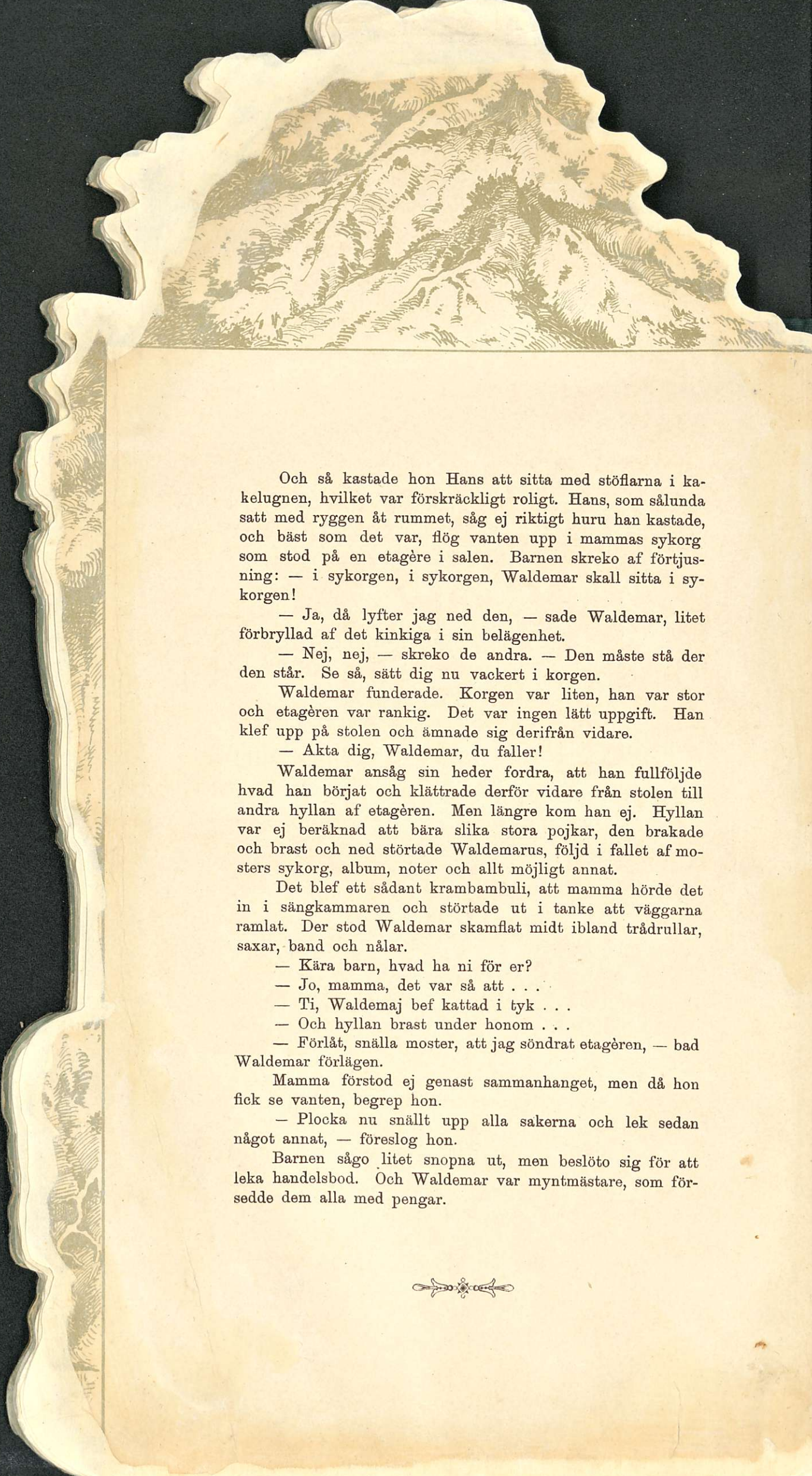
De sutto nu som bäst i ring på salsgolfvet, och Greta blef utsedd att börja leken. Hon tog Hans' gamla ullvante och sade:

„Jag kastar, jag kastar min lappavant“
„Och Gulli skall sitta der vanten slant“.

Så kastade hon vanten åt andra ändan af rummet, under en stol, och Gurli fick pligtskyldigast lägga sig på mage under stolen. Hon tog i sin tur vanten och sade:

„Jag kattar, jag kattar min lappavant“
„Och Hant kall titta der vanten tlant“.

Och så kastade hon Hans att sitta med stöflarna i kaelugnen, hvilket var förskräckligt roligt. Hans, som sålunda satt med ryggen åt rummet, såg ej riktigt huru han kastade, och bäst som det var, flög vanten upp i mammas sykorg som stod på en etagère i salen. Barnen skreko af förtjusning: — i sykorgen, i sykorgen, Waldemar skall sitta i sykorgen!

— Ja, då lyfter jag ned den, — sade Waldemar, litet förbryllad af det kinkiga i sin belägenhet.

— Nej, nej, — skreko de andra. — Den måste stå der den står. Se så, sätt dig nu vackert i korgen.

Waldemar funderade. Korgen var liten, han var stor och etagèren var rankig. Det var ingen lätt uppgift. Han klef upp på stolen och ämnade sig derifrån vidare.

— Akta dig, Waldemar, du faller!

Waldemar ansåg sin heder fordra, att han fullföljde hvad han börjat och klättrade därför vidare från stolen till andra hyllan af etagèren. Men längre kom han ej. Hyllan var ej beräknad att bära slika stora pojkar, den brakade och brast och ned störtade Waldemarus, följd i fallet af mosters sykorg, album, noter och allt möjligt annat.

Det blef ett sådant krumbambuli, att mamma hörde det in i sängkammaren och störtade ut i tanke att väggarna ramlat. Der stod Waldemar skamflat midt ibland trådrullar, saxar, band och nålar.

— Kära barn, hvad ha ni för er?

— Jo, mamma, det var så att . . .

— Ti, Waldemaj bef kattad i tyk . . .

— Och hyllan brast under honom . . .

— Förlåt, snälla moster, att jag söndrat etagèren, — bad Waldemar förlägen.

Mamma förstod ej genast sammanhanget, men då hon fick se vanten, begrep hon.

— Plocka nu snällt upp alla sakerna och lek sedan något annat, — föreslog hon.

Barnen sågo litet snopna ut, men beslöto sig för att leka handelsbod. Och Waldemar var myntmästare, som försedde dem alla med pengar.

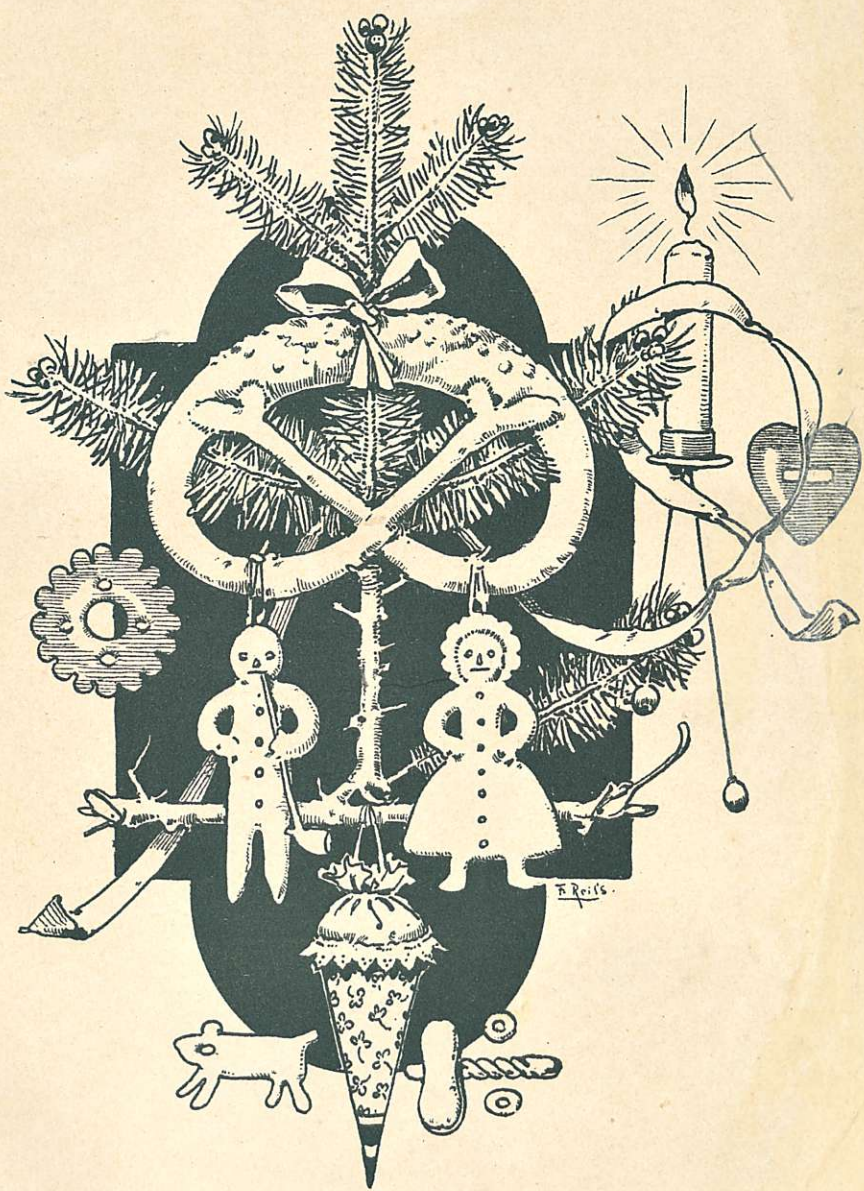
JULEFRID.

De herdar vaktade der sin hjord,
I marken de vakande lågo;
Då fingo de höra engelns ord,
Guds skinande klarhet de sågo:
Stor fröjd åt eder bådär jag,
Stor fröjd åt alla, ty i dag,
Nu Kristus född är vorden,
Som Herren är i Davids hus;
Se, ljuset af Guds klarhets ljus
Har uppgått öfver jorden.

(Ur Nya Psalmboken No. 11.)

Reels. lastenk., 2.

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOELMA

120 102 1384

